

който да не е задълженъ малко или много на тѣзи покровители и благодѣтели на Габровско-то училище.

И тъй, когато вѣтрѣ въ Българіѣ Габровско-то училище принасяше свои-тѣ услуги въ распространіе-то на Българско-то учение, то далечъ отъ Българіѣ пакъ въ негово име ся дѣйствуваше и прѣдготвяше будущий-тѣ успѣхъ на Българско-то образование. И ний Българи-тѣ, колкото да сме неблагодарны или завистливы на неговѣ-тѣ славѣ, не можемъ отказа заслуги-тѣ му, нито може претендерува на неговы-тѣ прѣимущества друго нѣкое отъ учебны-тѣ заведения въ Българіѣ при възраждане-то на нашѣ-тѣ книжничѣ. Но за тѣзи прѣимущества Габровско-то училище е задължено на неутомимѣ-тѣ ревностъ на първы-тѣ си основатели и попечители.

Долне-то писмо писано двѣ години послѣ отваряніе-то на училище-то въ Габрово ясно свидѣлствува за тѣхны-тѣ грижи и старанія въ образование-то на съотечественицы-тѣ имъ и въобще за просвѣщеніе-то на Българи-тѣ.

“Да ся потрудите (пишатъ тѣ на училищны-тѣ епитропы) да ни испишите варвеніе-то на школа-та, защо чуваме, чи ученопрѣподобны-тѣ кирѣ Неофитъ има намѣреніе да остави школа-та ни, желяхме да знайме причина-та, защото мыслимъ, защо ако ны остави, ще да падне школа-та въ негѣжество, и ще се развали, и тогива е язѣкъ за толкозы-те трудове и пары дето сме похарчили и харчиме сега, и ще да имаме насмѣханіе отъ други-тѣ села и градове, чи не можихме да кивернисаме даскала-тѣ, да го имаме доде се научи нѣкой други да влезе на мѣсто-то му — Дето сега както чуваме, и каквото ваша милость ни пишете, имаме голѣма радость, дето дошли въ Габрово ученици отъ други села и градове да се учатъ, и въздадохме хвала Господу Богу, чи удостои наше-то село да стане начало на Българско-то просвѣщеніе, и секи день приносями тепли молитвы на Господу да укрепява сички-те любородны соотечественицы, и насъ, да можиме да се утешиме, чи трудовете ни и харчовете ни не се загубиха — Ваша милость, и сички-те други-те соотечественицы и чорбаджии знайте, чи ние вече не ще да живеемъ въ село-то, нито дица-тани, и сме като откаснати отъ него, но защото живеемъ тука толкъсь години, и разумѣхмѣ доброто на учение-то, отъ което салтъ наши-те Болгаре са